

[Undervisningsministeren.]

disse ting ude, er det uendelig værdifuldt, at det er et enigt folketing, der er kommet til de formuleringer, der står i betænkningen på det punkt.

Hr. Dupont var inde på spørgsmålet om tilsynsråd, det var hr. Poul Hartling også og uenig med hr. Dupont i betragtningerne. Jeg er nu ikke sikker på, at der ikke ligger noget rigtigt i tanken; det kan vi ikke klare her, og navnlig skal vi da have drøftet omhyggeligt med statsseminarierne, hvor, jeg nær havde sagt glade de vil være for tanken. Men jeg har nu af og til opdaget i forbindelse med private seminarier — det gælder ikke hr. Poul Hartlings, hvis jeg må sige det sådan — at såden en lokal pressionsgruppe somme tider nok kan gøre sin nytte i det ene og det andet forhold, og jeg forstod egentlig hr. Dupont sådan, at han kunne unde statsseminarierne, at de fik sådan en kreds, der også talte seminariets sag i den ene og den anden situation. Men det vedrører jo ikke direkte lovforslagene her; det er noget, vi må vende tilbage til.

Hr. Dupont var inde på faget matematik, og det var også hr. Helveg Petersen. Jeg skal ellers ikke, som jeg sagde før, gå ind på enkelthederne, men da hr. Dupont brugte en vending, som jeg måske knap ville have brugt, og som ikke helt dækker betænkningen, og da jeg ved, der er lidt bekymring nogle steder på dette punkt, håber jeg, hr. Dupont tilgiver mig, at jeg benytter replikken, der faldt, til at sige, at jeg ville ikke sige det sådan, at faget matematik var gledet ud. Hr. Helveg Petersen sagde, at en del af faget gled ud. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi fastholder — deri ved jeg hr. Dupont er enig, for det drøftede vi omhyggeligt i udvalget, og det står i betænkningen — at regning og matematik må integreres; det er også noget, som bl. a. det ærede medlem hr. Sigsgaard var inde på: regning og matematik må integreres i uddannelsen. Det er det, der står i betænkningen, og det tror jeg jeg skal benytte lejligheden til at fastholde; jeg tør ikke rigtig tænke på, hvad Danmarks matematikundervisningskommission og dens energiske formand ville sige, hvis vi lod det indtryk stå, at vi sådan havde hugget over og ladet matematik glide ud.

Det var jo noget, der var helt enighed om i udvalget, jeg vil blot gerne have lov at benytte lejligheden til at sige det.

Jeg er enig med både hr. Dupont og andre, der har sagt, at nu må denne HF virkelig give adgang til en række højere uddannelser. Vi har jo drøftet det så grundigt i udvalget, at jeg ikke behøver at komme ind på det her; men det er helt klart, at der ikke må skabes en ny blindgyde her, så vil hele ideen med forslaget være faldet væk, og jeg vil sætte ganske overordentlig meget ind på, at det ikke sker.

Der har, jeg tror af næsten alle ordførerne, været gjort en række bemærkninger om prøver, som jeg helt ud kan tilslutte mig. Hr. Poul Hartling var meget inde på det; det var hr. Diderichsen og hr. Helveg Petersen også. Jeg er enig i alt, hvad der er sagt om, at nu må vi prøve at finde frem til fornuftige prøveformer, der har en fornuftig indvirkning på undervisningen. Jeg ved ikke, om man ikke kan sige det sådan, selv om parallellen måske er lidt dristig, at ligesom vi, hvad håndens arbejde angår, jo da heldigvis har vænnet os til og accepteret, at maskinerne har overtaget det grove slid — og der er såmænd endda noget at gøre — sådan er det jo, om jeg så må sige, på åndens felt: der er en hel række områder, hvor man har muligheder i form af arbejdsredskaber, bøger, radio, fjernsyn og meget andet, man ikke havde tidligere. Derfor kan man jo spørge: hvornår tager vi konsekvensen og prøver folk i de ting, de ikke kan slå op, og i de ting, de ikke kan have liggende på deres bord, når de har brug for dem, altså de ting, der har med personlighed at gøre, med modenhed at gøre, med fantasi at gøre, med kombinationsevne at gøre — alle de ting, der er så vigtige i et moderne samfund; og hvor de gamle eksaminer, som vi kender dem, kundskabsprøverne, hvor man måler evnen til at huske og måler evnen til at gengive, ikke er så forfærdelig meget værd? Jeg har overværet en eksamen engang hos professor Kuhr, hvor den eneste afbrydelse i gennemgangen var, da han bad eleven vente, mens han vendte bladet, så han stadig kunne følge med i fremstillingen. Det er ikke den slags prøveformer, vi har brug for, og det er vi altså vældig enige om.

Hr. Edv. Jensen gav udtryk for håbet om,